

Posolstvo Svätého Otca Františka na 59. svetový deň modlitieb za duchovné povolania

Povolani budovať ľudskú rodinu

Drahí bratia a sestry!

Hoci v tomto čase ešte stále fúka studený vietor vojny a útlaku, a často sme svedkami prehlbujúcej sa polarizácie, ako Cirkev sme začali synodálny proces: cítime totiž naliehavú potrebu kráčať spoločne, pestovať ducha počúvania, spoluúčasti a zdieľania. Spolu so všetkými mužmi a ženami dobrej vôle chceme prispieť k *budovaniu ľudskej rodiny*, liečeniu jej rán a jej smerovaniu k lepšej budúcnosti. V tejto perspektíve sa chcem pri príležitosti 59. svetového dňa modlitieb za povolania spolu s vami zamyslieť nad širším významom pojmu „povolanie“ v kontexte synodálnej Cirkvi, teda Cirkvi, ktorá načúva Bohu a svetu.

Všetci sme povolaní byť protagonistami misie

Synodalita, teda spoločné kráčanie, je základným povolaním Cirkvi a len v tejto perspektíve je možné objavovať a oceňovať rôzne povolania, charizmy a služby. Zároveň vieme, že Cirkev existuje preto, aby evanjelizovala, aby vychádzala zo seba a rozsievala semená evanjelia v dejinách. Takáto jej misia je možná, keď sa synergicky prepoja všetky pastoračné oblasti, a keď sa najskôr zapoja do nej všetci Pánovi učeníci. Totiž „vd'aka krstu sa každý člen Božieho ľudu stáva učeníkom misionárom (porov. Mt 28, 19). Každý pokrstený, nech už má akúkoľvek úlohu v Cirkvi a stojí na ktoromkoľvek stupni poznania svojej viery, je aktívnym protagonistom evanjelizácie“ (apošt. exhortácia *Evangelií gaudium*, 120). Musíme sa vyvarovať takej mentality, ktorá oddeľuje kňazov a laikov, považujúc prvých za protagonistov a druhých za vykonávateľov, a kresťanskú misiu musíme vykonávať ako jeden Boží ľud, spoločne laici i pastieri. Celá Cirkev je jedným evanjelizačným spoločenstvom.

Povolani starať sa jedni o druhých a o stvorenie

Slovo „povolanie“ sa nemá chápať zúžene, teda len ako povolanie tých, ktorí nasledujú Pána na ceste osobitného zasvätenia. Všetci sme povolaní podieľať sa na Kristovom poslaní zjednotiť rozptýlené ľudstvo a zmieriť ho s Bohom. Ba vo všeobecnosti, každá ľudská osoba, ešte prv než

zažije stretnutie s Kristom a prijme kresťanskú vieru, dostáva prostredníctvom daru života základné povolanie. Každý z nás je totiž stvorením, ktoré Boh chcel a miloval, pričom má jedinečné a osobitné miesto v Božej mysli, a túto božskú iskru, ktorá prebýva v srdci každého muža a ženy, sme povolaní v priebehu svojho života rozvíjať, a tak prispievať k rastu ľudstva oživovaného láskou a vzájomným prijatím. Sme povolaní chrániť sa navzájom, vytvárať putá súdržnosti a zdieľania, liečiť rany stvorenia, aby sa nezničila jeho krása. Skrátka, sme povolaní stať sa jednou rodinou v úžasnom spoločnom dome stvorenia, v harmonickej rozmanitosti jeho prvkov. V tomto širokom zmysle majú „povolanie“ nielen jednotlivci, ale aj národy, spoločenstvá a zoskupenia rôzneho druhu.

Povolání osvojit' si Boží pohľad

K tomuto dôležitému spoločnému povolaniu sa pripája aj osobitné Božie volanie, ktorým sa Boh na nás obracia, dotýka sa nášho života svojou láskou a zameriava ho na konečný cieľ, na plnosť, ktorá siaha až za prah smrti. Takto Boh chcel vidieť a vidí náš život.

Michelangelovi Buonarrotimu sa pripisujú tieto slová: „Každý kamenný blok v sebe ukrýva sochu a úlohou sochára je objaviť ju“. Ak môže mať takýto pohľad umelec, o to skôr Boh: v mladej dievčine z Nazareta videl Božiu Matku; v rybárovi Šimonovi, Jonášovom synovi, videl Petra, skalu, na ktorej postaví svoju Cirkev; v mýtnikovi Lévim videl apoštola a evanjelistu Matúša; v Šavlovi, krutom prenasledovateľovi kresťanov, videl Pavla, apoštola národov. Jeho láskyplný pohľad sa nás vždy dotýka, oslobodzuje nás a premieňa, robí z nás nových ľudí.

Toto je dynamika každého povolania: sme zachytení pohľadom Boha, ktorý nás povoláva. Povolanie, podobne ako svätosť, nie je výnimočnou skúsenosťou vyhradenou len pre niekoľkých. Tak ako existuje „svätosť vedľajších dverí“ (porov. apošt. exhortácia *Gaudete et exsultate*, 6 – 9), tak aj povolanie je pre každého, pretože Boh hľadá na každého a každého povoláva.

Príslovie z Ďalekého východu hovorí: „Múdry človek sa pozrie na vajce a vidí orla; pozrie sa na semeno a vidí veľký strom; pozrie sa na hriešnika a vidí svätého.“ Takto sa na nás pozerá Boh: v každom z nás vidí potenciál, ktorý sami niekedy nevidíme, a počas celého nášho života neúnavne pracuje na tom, aby sme ho mohli dať do služieb spoločného dobra.

Povolanie sa takto rodí vďaka umeniu božského Sochára, ktorý nás svojimi „rukami“ vyvádza z nás samých, aby v nás odhalil majstrovské dielo, ktorým sme povolaní byť. Je to predovšetkým Božie slovo, ktoré nás oslobodzuje od egocentrizmu a ktoré nás dokáže očistiť, osvietiť a pretvoriť. Počúvajme teda toto Slovo, aby sme sa otvorili pre povolanie, ktoré nám Boh

zveril! Učme sa tiež počúvať našich bratov a sestry vo viere, pretože v ich radách a príklade sa môže skrývať Boží podnet, ktorý nám naznačuje stále nové cesty, po ktorých máme kráčať.

Povolání odpovedať na Boží pohľad

Milujúci a tvorivý Boží pohľad nás zasiahol jedinečným spôsobom v Ježišovi. Evanjelista Marek o bohatom mladíkovi píše: „*Ježiš naňho pozrel s láskou*“ (10, 21). Tento Ježišov milujúci pohľad spočíva na každom z nás. Bratia a sestry, nechajme sa dotknúť týmto pohľadom a nechajme sa ním viesť von zo seba samých! A naučme sa takto hľadiť aj na seba navzájom, aby sa ľudia, s ktorými žijeme a s ktorými sa stretávame – nech je to ktokoľvek – cítili prijatí a objavili, že existuje Nieкто, kto sa na nich pozerá s láskou a pozýva ich, aby naplno rozvinuli svoj potenciál.

Náš život sa zmení, keď prijmem tento pohľad. Všetko sa stane dialógom povolania, dialógom medzi nami a Pánom, ale aj medzi nami a druhými. Dialógom, ktorý *nás robí čoraz viac tým, kým sme*, keď ho prežívame do hĺbky: nástrojmi Kristovej milosti a milosrdenstva v povolaní do služobného kňazstva; chválou Boha a prorockým znakom nového ľudstva v povolaní do zasväteného života; vzájomným darom, darcami života a vychovávateľmi v povolaní do manželstva. V každom povolaní a službe v Cirkvi nás vo všeobecnosti Boh volá k tomu, aby sme na druhých a na svet pozerali Božimi očami, slúžili dobru a skutkami i slovami šírili lásku.

Rád by som tu spomenul skúsenosti Dr. José Gregoria Hernándezza Cisnerosa. Keď pracoval ako lekár v Caracase vo Venezuele, chcel sa stať františkánskym terciárom. Neskôr uvažoval o tom, že sa stane mníchom a kňazom, ale jeho zdravie mu to nedovolilo. Uvedomil si, že jeho povolaním je lekárske povolanie, v ktorom sa venoval najmä službe chudobným. Bezvýhradne sa venoval chorým, postihnutým epidémiou španielskej chrípky, ktorá v tom čase zachvátila celý svet. Zomrel, keď ho zrazilo auto pri vychádzaní z lekárne, kde nakupoval lieky pre staršiu pacientku. Pred rokom bol blahorečený, ako príkladný svedok toho, čo znamená prijať Pánovo povolanie a naplno sa mu zasvätiť.

Spoločne povolání budovať bratský svet

Ako kresťania sme povolání nielen osobne – teda pozvaní k istému povolaniu – ale sme *povolání aj spoločne*. Sme ako kamienky mozaiky, ktoré sú krásne, ak ich zoberieme jeden po druhom, ale len spolu tvoria obraz. Každý z nás žiari ako hviezda v Božom srdci a na nebeskej klenbe vesmíru, ale spoločne sme povolání v našom životom prostredí vytvárať „súhvezdia“, podľa ktorých sa ľudstvo orientuje a ktoré osvetľujú jeho cestu. Toto je tajomstvo Cirkvi: v harmonickom

prežívaní rozdielov je Cirkev znamením a nástrojom toho, k čomu je povolané celé ľudstvo. Preto sa Cirkev musí stávať čoraz viac synodálnou: schopnou kráčať spoločne v harmonickej rozmanitosti, v ktorej je každý prínosom a každý sa môže na nej aktívne podieľať.

Keď teda hovoríme o „povolanií“, nejde len o to, aby sme si vybrali tú či onú formu života, aby sme svoj život zasvätili konkrétnej službe alebo nasledovali charizmu niektorej rehoľnej rodiny, hnutia či cirkevného spoločenstva; ide o uskutočnenie Božieho sna, veľkého plánu bratstva, ktorý mal Ježiš na srdci, keď sa modlil k Otcovi: „*Aby všetci boli jedno*“ (Jn 17, 21). Každé povolanie v Cirkvi, a v širšom zmysle aj v spoločnosti, prispieva k spoločnému cieľu: aby medzi mužmi a ženami zaznievala harmónia mnohých rozmanitých darov, ktorú môže priniesť len Duch Svätý. Kňazi, zasvätení muži a ženy, aj veriaci laici, všetci spoločne kráčajme a pracujme, aby sme svedčili o tom, že veľká ľudská rodina zjednotená v láske nie je utópiou, ale je projektom, pre ktorý nás Boh stvoril.

Modlime sa, bratia a sestry, aby Boží ľud uprostred dramatických udalostí dejín čoraz viac odpovedal na toto povolanie. Prosme o svetlo Ducha Svätého, aby každý z nás v tomto veľkom Božom pláne našiel svoje miesto a vydal zo seba to najlepšie!

V Ríme pri sv. Jánovi v Lateráne 8. mája 2022, na Štvrtú veľkonočnú nedeľu.

FRANTIŠEK